

Lisa Maxwell

DE LAATSTE MAGIËR

Stop de magiër. Steel het boek. Red de toekomst.

ISBN 978-90-225-8287-9

ISBN 978-94-023-1039-9 (e-book)

NUR 334/302

Oorspronkelijke titel: *The Last Magician*

Vertaling: Maren Mostert

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2017 Lisa Maxwell

Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

de Barrière

Dead Line
Trinity Church
St. Paul's Chapel
The Tombs
City Hall
Five Points
The Devil's Own
Elizabeth
de Bowery
Broome
Houston
Bella Strega
Paul Kelly's
professor Lachlan's residentie
de haven
Wall St
Canal
de Brooklyn Bridge

MAXWELL'S
POCKET EDITION
GUIDE MAP
TO THE CITY OF
New York
SINGER & SCOTT BROS.,
Publishers
1120 Sixth Ave., New York

BROOKLYN

HUDSON RIVER

Wallack's Theatre

Schwab Mansion

Haymarket

Broadway

CENTRAL PARK

Satan's Circus

J. P. Morgan's Mansion

Khafre Hall

EAST RIVER

BLACKWELL'S ISLAND

QUEENS

DE MAGIËR

Maart 1902 – De Brooklyn Bridge

De Magiër stond aan de grens van zijn wereld en wierp een laatste blik op de stad. De torenspitsen van kerken staken als scherpe tanden in de lucht en de ramen van bouwvallige gebouwen weerkaatsen het licht van de opkomende zon. Eens was hij er gelukkig geweest. In deze straten, waar geen wetten golden, kon een jongen van alles worden – en dat was hem gelukt, maar uiteindelijk was de stad niets anders dan een gevangenis gebleken. Al was hij er geboren en opgegroeid, de stad zou eveneens zijn dood worden.

Zo vroeg op de ochtend was er nog niemand op de brug en was die niets meer dan een verlaten verbinding tussen twee oevers. De oprijzende kabels glansden in het zwakke ochtendlicht en het enige geluid kwam van het golvende water en het kraken van de houten planken onder zijn voeten. Even stond hij zichzelf toe te fantaseren over een publiek dat zich om hem heen verzamelde. Hij kon hun gespannen gezichten haast voor zich zien terwijl ze stilletjes dichterbij schuifelden, in afwachting van zijn laatste poging te ontsnappen aan de dood. Hij stak zijn arm in de lucht om zijn denkbeeldige publiek te begroeten en in gedachten hoorde hij hun gejuich opklinken, waarop hij zijn podiumlach op zijn gezicht toverde, die niet veel meer was dan een ordinaire leugen.

Maar leugenaars waren de beste magiërs en hij blonk uit in het vak.

Terwijl hij zijn arm weer omlaagbracht, werd hij omhuld door de stilte van de verlaten brug. De harde werkelijkheid drong zich aan hem op. Zijn leven had dan wel om illusies gedraaid, maar zijn dood zou zijn ultieme truc zijn, omdat er voor deze ene keer geen misleiding aan te pas zou komen, enkel en alleen de waarheid. Zijn allerlaatste ontsnapping.

Hij huiverde bij die gedachte, of misschien gewoon van de koude wind die door de dunne stof van zijn jacquet heen drong. Over een paar weken zou het helemaal niet zo koud zijn geweest.

Dit is beter. De lente was heerlijk, maar de zomer, met de scherpe stank in de straten en de smorende hitte van de gebouwen waar geen frisse lucht binnenkwam, was iets heel anders. Het zweet dat alsmaar langs zijn rug liep; de door de hitte bevangen stad, waar de baldadigheid toesloeg... Nee, dát zou hij totaal niet missen.

Wat uiteraard ook een leugen was.

Die kan er nog wel bij. Als hij er niet meer zou zijn moesten ze zelf maar uitzoeken wat waar was.

Hij kon nog steeds de benen nemen, bedacht hij, plotseling wanhopig. Hij kon de brug oversteken en de Barrière trotseren. Misschien zou hij de overkant toch bereiken. Sommigen was het immers gelukt. Of het zou met hem net zo aflopen als met zijn moeder. Eigenlijk verdiende hij niet beter.

Toch bestond er een kleine kans dat hij het zou overleven, en als dat zo was, kon hij een nieuwe start maken. Hij kende genoeg trucs. Bovendien had hij het al eerder gedaan: een andere naam aangenomen en een nieuw bestaan opgebouwd. Hij kon het op zijn minst nog een keer proberen.

Maar hij wist nu al dat het nooit goed zou uitpakken. De stad verlaten was niets anders dan een andere vorm van doodgaan. De Orde, niet gebonden aan de Barrière zoals hijzelf, zou altijd jacht op hem blijven maken. Nu zeker. Het was niet genoeg om het Boek te vernietigen. Als ze hem zouden vinden – en daar twijfelde hij niet aan – zouden ze hem nooit meer laten gaan. Dan zouden ze hem net zo lang gebruiken tot er niets meer over was van de man die hij ooit was geweest.

Dus zou hij zijn kans via het water wagen.

Terwijl hij zich aan de reling optrok, greep hij een kabel stevig vast om zijn evenwicht te bewaren in de grillig rukkende lentewind. Ver weg in de stad hoorde hij het geratel van rijtuigen en woest schreeuwende, boze stemmen. Het moment van twijfel was voorbij.

Eén stap... Wat is nou één stap? Hij had dag in dag uit ontelbare stappen gezet zonder erbij stil te staan, maar déze stap...

De herrie bij het begin van de brug werd luider, kwam dichterbij, en hij

wist dat het tijd was om te gaan. Als ze hem zouden oppakken, kon geen magie, truc of leugen hem nog helpen. Voordat ze hem zouden bereiken liet hij de kabel los, zette hij die ene laatste stap en was hij – met het Boek – op weg naar die ene plek waar de Orde nooit zou kunnen komen.

Het laatste wat hij hoorde, was het jammerende protest van het Boek. Of misschien ontsnapte de kreet hemzelf toen hij zich overgaf aan de lucht.

DEEL 1

DE DIEVEGGE

December 1926 – Upper West Side

Het was geen magie waarmee Esta ongezien via de balzaal bij het feest wegglipte terwijl de heldere klanken van de piano zachter werden. In welk jaar ze ook was, niemand schonk aandacht aan een dienstmeisje, dus niemand zag haar weggaan. Er was ook niemand die het was opgevallen dat haar vormeloze zwarte jurk een beetje naar één kant afhing, omdat ze een dolk in haar rokken had verstopt.

Mensen hadden meestal niet in de gaten wat er vlak voor hun ogen gebeurde.

Zelfs door de massieve deuren kon ze de gedempte klanken van de ragtime horen die het kwartet speelde. Het net iets te vrolijke deuntje achtervolgde haar terwijl ze door de grote welkomsthal liep, waar het houtsnijwerk en gepolijst marmer drie verdiepingen hoog boven haar uit torenden. Maar de pracht en praal maakte geen indruk op haar. Ze was nauwelijks geïmponeerd en zeker niet geïntimideerd. In plaats daarvan bewoog ze zich zelfverzekerd, wat zo zijn eigen magie had, meende ze. Mensen vertrouwden je eerder als je zelfverzekerd was, ook als ze dat beter niet konden doen. Of misschien vooral dan.

De enorme kristallen kroonluchter wierp zijn licht in de gigantische hal, maar de hoeken van het vertrek en het hoge cassetteplafond waren in schaduwen gehuld. Onder de waaivormige decoraties, die tot aan de tweede verdieping reikten, was nog meer schaduw. De hal leek misschien wel verlaten, maar er waren te veel plekken in het herenhuis waar je je kon schuilhouden om anderen te begluren. Daarom bleef ze in beweging.

Toen ze bij de brede hoofdtrap kwam keek ze op naar de overloop, waar een groot pijporgel stond. Op de verdieping daarboven bevonden zich de

privévertrekken met kamers vol kunst, juwelen, dure vazen en antiek – een makkelijke buit, nu iedereen op het rumoerige feest in de balzaal was en de meeste mensen te veel hadden gedronken. Maar Esta was niet voor deze schatten gekomen, hoe verleidelijk ze ook waren. En ze waren héél verleidelijk.

Ze bleef even staan, tot de klok sloeg en ze zich ineens realiseerde dat ze later was dan afgesproken. Onopvallend wierp ze nog een laatste blik over haar schouder en ze glipte langs de hoofdtrap een gang in die verder het herenhuis in leidde.

Daar was het rustig en stil en hoorde ze het rumoer van de feestende mensen niet meer. Ze kon haar schouders eindelijk een beetje laten hangen, terwijl ze met een diepe zucht haar rugspieren ontspande, die stram waren van het lopen met een kaarsrechte rug, omdat ze zich als serveerster had voorgedaan. Ze trok haar hoofd opzij om haar nekspieren te rekken, maar voordat ze de aangename ontspanning voelde, greep iemand haar ruw bij de arm en trok haar de schaduwen in.

In een reflex draaide ze zich om, klemde ze haar hand om de pols van haar belager en trok ze hem met een ruk naar voren, waarna ze hem met haar hele gewicht tegen de grond duwde, tot hij een gesmoorde gil slaakte omdat ze zijn elleboog bijna ontwrichtte.

‘Verdomme, Esta, ik ben het,’ siste een bekende stem, die nu ongeveer een octaaf hoger klonk dan anders, waarschijnlijk omdat ze zijn arm in een pijnlijke greep hield.

Binnensmonds vloekend liet ze Logan los, en ze duwde hem vol afgrijzen weg. ‘Je zou beter moeten weten dan me zo onverwacht vast te grijpen.’ Haar hart ging tekeer en ze kon geen medelijden voor hem opbrengen toen hij over zijn arm wreef. ‘Wat is er met jóú?’

‘Je bent te laat,’ beet Logan haar toe, zijn te knappe gezicht pal voor haar neus.

Met zijn goudblonde haar en het soort blauwe ogen waar naïeve meisjes zwijmelgedichten over schreven, wist Logan Sullivan als geen ander hoe hij zijn charmes in de strijd kon gooien. De meiden stonden voor hem in de rij en de jongemannen wilden maar al te graag met hem ruilen. Maar Esta probeerde hij niet te versieren. Niet meer, in ieder geval.

‘Ik ben er nu toch?’

‘Je had hier tien minuten geleden al moeten zijn. Waar was je?’ eiste hij.

Ze was hem geen antwoord verschuldigd. Het zou hem enkel nog bozer maken als hij haar geheimen moest bewaren, maar ze kon een voldane grijns niet onderdrukken toen ze een dasspeld met een diamant voor hem ophield. Ze had hem van een oudere heer in de balzaal gejat, die een serveerstertje lastigviel.

‘Wat flik je me nou?’ Logan keek Esta ontzet aan. ‘Zet je onze klus voor dát ding op het spel?’

‘Het was dit of anders had ik hem een klap verkocht.’ Ze keek naar hem op om haar punt te benadrukken. ‘Ik hou mijn handen liever thuis, Logan.’ Het was eigenlijk meer toeval dat ze die vent tegen het lijf was gelopen toen hij achter het serveerstertje aan zat. Ze had gedaan alsof ze een champagnevlek in zijn rokkostuum verwijderde, terwijl ze de dasspeld van zijn zijden stropdas in haar hand liet glijden. Misschien had ze beter weg kunnen lopen, maar dat had ze niet gedaan. Dat kon ze niet.

Logan bleef haar kwaad aankijken, maar Esta had er geen spijt van, dat weigerde ze. Spijt was voor mensen die hun verleden met zich meezeulden, waar ze ook gingen, en Esta had zich zo’n zinloze last nooit kunnen veroorloven. Bovendien, wie had er nou spijt van een diamant? Zelfs in de schaars verlichte gang was hij prachtig – een en al vlammen en ijskristallen. Hij bood Esta zekerheid, niet alleen omdat hij heel veel waard was, maar ook omdat hij als geheugensteuntje diende: wat er ook gebeurde, ze zou zich altijd in haar eentje redden. De adrenaline die deze gedachte veroorzaakte joeg onstuimig door haar aderen en zelfs Logans ergernis kon dat niet temperen.

‘Je hoort alleen te doen wat de klus vereist.’ Hij keek haar met half dichtgeknepen ogen aan.

‘Dat doe ik,’ zei ze met zachte stem, totaal niet van haar stuk gebracht. ‘Dat is altijd zo geweest en zal zo blijven. Omdat de professor dat weet, dacht ik dat jij er inmiddels ook wel achter was.’ Ze wierp hem een verontwaardigde blik toe, waarna ze de diamant nogmaals bewonderde, alleen om hem te sarren. Die was zeker bijna vier karaat, meer dan ze op het eerste gezicht had gedacht.

‘We kunnen ons echt geen onnodige risico’s op de hals halen vanavond,’ zei hij zakelijk. Het was duidelijk dat hij dacht min of meer de leiding te hebben.

Ze liet zijn beschuldiging van zich af glijden en stopte de dasspeld in haar zak. ‘Zo’n groot risico was het nou ook weer niet,’ verklaarde ze, en het was waar. ‘We zijn ’m allang gesmeerd als die ouwe erachter komt dat het ding is verdwenen. En je wéét dat hij me onmogelijk kon zien toen ik het jatte.’ Haar slachtoffers zagen haar nooit, en ze keek hem uitdagend aan.

Logan deed zijn mond open om haar een weerwoord te geven, maar ze was hem voor.

‘Heb je het gevonden of niet?’ vroeg ze.

Maar ze wist het antwoord al – natuurlijk; Logan kon alles vinden. Dat was zijn enige reden van bestaan, of in ieder geval de enige reden waarom hij lid was van de bende van de professor. Maar Esta gunde hem zijn moment van triomf, alleen omdat ze hem wilde afleiden zodat hij niet meer over de diamant zou zeuren. Ze hadden geen tijd voor een van zijn woede-uitbarstingen, en al vond ze het vreselijk om toe te moeten geven, ze was inderdaad te laat.

Logan drukte zijn lippen stijf op elkaar, alsof hij zich beheerste om niet door te drammen over de gejatte diamant. Zijn ego won het echter – zoals altijd – en hij knikte. ‘In de biljartzaal, zoals we al dachten.’

‘Ga jij maar voor,’ zei ze, en ze hoopte dat haar gezichtsuitdrukking vriendelijk genoeg was. Ze kende de indeling van het herenhuis net zo goed als hij, maar ze wist uit ervaring dat het beter was Logan het gevoel te geven dat hij onmisbaar was en misschien zelfs de leiding had. Dan had ze in ieder geval geen last van hem.

Even aarzelde hij nog, maar uiteindelijk gaf hij een rukje met zijn hoofd en ze liep, in haar vuistje lachend, geruisloos achter hem aan door de schemerige gang. Om hen heen hingen de muren vol met staatsieportretten van somber uitzierende notabelen van in verval geraakte Europese landgoederen. Maar Charles Schwab, de eigenaar van het herenhuis, was net zomin van koninklijke komaf als Esta zelf. Hij kwam uit een familie van Duitse immigranten, dat was algemeen bekend. Het huis had hem echter geen hogere status bezorgd – het stond aan de verkeerde kant van Central Park en be-

sloeg een heel huizenblok vol met kitscherig vergulde decoraties en kristal. Het geheel moest een fortuin waard zijn, maar in New York was zelfs een fortuin niet genoeg om je in te kopen bij de gegoede kringen.

Maar er zou al gauw een eind komen aan zijn rijkdom. Binnen een paar jaar zou Zwarte Donderdag toeslaan en alle kunst aan de muren en alle andere kostbaarheden zouden worden verkocht, om Schwabs schulden af te lossen. Het huis zou leegstaan tot de sloop tien jaar later, om er een saai appartementencomplex voor in de plaats te bouwen. Als het herenhuis niet zo in verval was geraakt, zou de sloop zonde zijn geweest.

Maar dat duurde nog een paar jaar en Esta had geen tijd om zich zorgen te maken over de toekomst van staalmagnaten. Niet nu ze in minder tijd dan gepland een klus had te klaren.

Het stel sloeg een gang in die uitkwam op een massief houten deur. Logan luisterde met gespitse oren voordat hij hem opendeed. Even vreesde Esta dat hij met haar mee naar binnen zou gaan.

In plaats daarvan knikte hij ernstig. 'Ik ga op de uitkijk staan.'

Opgelucht omdat Logan niet in haar nek zou hijgen terwijl ze aan het werk was, glipte ze naar binnen, waar het naar boenwas en sigaren rook. Het was de biljartzaal, een typisch mannelijk vertrek en niet vergeven van het kitscherige verguldsel en kristal, zoals de rest van het huis. Hier stonden leren fauteuils in zitjes bij elkaar en een grote biljarttafel domineerde als een kerkaltaar de zaal.

Door het vuur dat in de open haard brandde was het er benauwd en Esta trok aan het hoge boordje van haar jurk terwijl ze de risico's overwoog als ze de knoopjes zou openmaken of haar mouwen zou oprollen. Ze moest zich namelijk wel gemakkelijk kunnen bewegen als ze aan het werk was, en er was verder niemand behalve Logan...

'Komt er nog wat van?' eiste hij. 'Schwab begint zo met de veiling en dan moeten wij hier weg zijn.'

Met haar rug naar hem toe keek ze onderzoekend om zich heen, terwijl ze diep inademde om rustig te blijven en hem niet aan te vliegen. 'Weet jij waar de kluis is?'

'In de boekenkast,' fluisterde hij voordat hij de deur dichtdeed en haar opsloot in de smorend warme zaal. De stilte werd alleen verbroken door

het tikken van een grootvadersklok – *tik... tak... tik... tak* – die haar eraan hielp herinneren dat elke seconde die voorbijging haar dichterbij het moment bracht waarop ze ontdekt konden worden. En als dat gebeurde...

Maar die angst zette ze van zich af en ze concentreerde zich op wat haar te doen stond. De muur tegenover de open haard stond vol met rijen boeken met bij elkaar passende leren omslagen. Bewonderend liet Esta haar vingers langs de onberispelijke ruggen glijden.

‘Waar ben je?’ fluisterde ze.

De titels glansden in het zwakke licht en gaven hun geheimen niet prijs, maar ze voelde langs de onderkant van de planken en vond al gauw wat ze zocht: een klein, in het hout verzonken knopje op een plek waar geen bediende er per ongeluk op kon drukken en waar niemand ooit zou zoeken, behalve een dief. Toen ze erop drukte schoot met een zachte maar bevredigende klik een mechanisme los in de boekenkast, waarna een kwart van de muur een stukje naar buiten schoof, zodat ze de planken met scharnieren open kon trekken.

Daar stond de kluis, een Herring-Hall-Marvin, precies zoals ze had verwacht, met een ruim vijf centimeter dikke stalen bekisting en groot genoeg voor een volwassen vent om met gemak in te staan. De meest geavanceerde kluis die je in 1923 kon aanschaffen. Ze had nog nooit zo’n gloednieuw exemplaar gezien. Dit model was glanzend jachtgroen gelakt en op de voorkant stond Schwabs naam in sierletters. Een prachtige kluis voor de waardevolste spullen van een welgesteld man. Gelukkig had Esta vanaf haar achtste wel lastiger sloten weten te kraken.

Haar vingers jeuken. De hele avond had ze al het gevoel niet zichzelf te zijn – de gesteven jurk die ze droeg, haar ogen die ze had moeten neerslaan als iemand het woord tot haar richtte – alsof ze een rol speelde die niet bij haar paste. Maar nu ze voor de kluis stond voelde ze zich eindelijk weer in haar element en was ze Esta.

Met haar oor tegen de kluisdeur gedrukt draaide ze aan de cijferknop. Eén klikje... twee... het geluid van schuivend metaal over metaal in de binnenste cilinders, terwijl ze aandachtig naar de hartslag van het slot luisterde.

De seconden tikten met onverbiddelijke zekerheid voorbij, maar hoe lan-